

Az Úr Jézus itt olyanokhoz szól, „akik hisznek benne” – egy olyan beszélgetés (vita) közepén, amelyben nagyrészt hitetlenség mutatkozik meg (8,12–59). Mégis van egy pont, amikor némelyek hisznek benne (30).

Önmagáról beszél („én vagyok”: 8,12.24.28.59), arról, hogy Ő az Atyától származik, cselekedetei, beszédei is az Atyától származnak. Mindig azokat cselekszi, amik Neki kedvesek.

Ekkor ébred fel egyesekben a hit. Valódi hit, amelyet Jézus is igazol: „ha megmaradtok az én beszédemben”, vagyis azzal, hogy hisztek bennem, elindultatok egy úton, ezen kell megmaradnotok. „Az én beszédemben”: abban, amit én szólok, ahogy tanítok, amit még kijelentek magamról. Mert ezek az Atya Isten beszédei: „Isten Fia által szól”. – Megmaradni benne: bízni benne, járni ezen az úton, hinni, hogy ez a valóság: amit Krisztus mond. Akkor is, ha a világban az ellenkezője látható. Pl. „boldogok, akik sírnak”; „aki megalázza magát, felmagasztaltatik”. Aki elindul Krisztus követésében és meg is marad benne, az megtapasztalja, hogy ez valóság. Megmaradni az Ő beszédeiben: hinni akkor is, amikor Jézus szemmel láthatóan vereséget szenved: amikor megfeszítik.

Ebben a követésben, megmaradásban lehet megismerni magát Krisztust: azt, hogy ki Ő. Ő maga a valóság: az örökkévalóság. Ami a világban van, arról mindig lehet vitatkozni, vizsgálgatni különböző szempontokból, lehet róla sokféle véleményünk, változhat is – de Krisztus Isten, és ezért Ő a valóság, Aki nem változik. Ha Őraja tájékozódok, akkor látom meg valóságosan azt is, hogy ki vagyok én – de azt is, hogy milyenné akar tenni, és „mit akar, hogy cselekedjem”. Akkor kerülnek a helyükre a dolgok: megtanulom jól látni, mi értékes, mi nem. És akkor fogom egyre nagyobbán látni Őt magát, és egyre kisebbnek magamat – és hasonlóvá leszek hozzá.

„Megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket.” Krisztus az, aki megszabadít: a bűnből, a megkötöttségekből, abból, hogy „emberek szerint gondolkodjak”, kényszerből engedelmeskedjek embereknek, akár jót akarnak, akár rosszat. Megszabadít arra, hogy a jót tegyem; arra, hogy szeretetből engedelmeskedjek és szolgáljak. Felszabadít olyan dolgokra is, amiknek nem mások, hanem én vagyok az akadálya: megmosni mások lábát, elmenni a második mérföldre... de arra is, hogy ne engedelmeskedjek embereknek, ha az bűn lenne.

Erre a szabadságra hív Jézus, akár érti valaki az elején, akár nem. Akik akkor hallgatták, és hinni kezdtek benne, nem értették. Visszamenekültek a saját „fedezékükbe”. „Ábrahám utódai vagyunk”, azé, akit Isten kiválasztott, velünk nem lehet gond. De Isten a kiválasztással kapcsolatban ezt is mondta: „ha figyelmesen hallgattok szavamra... akkor ti lesztek az enyéim” (2Móz 19,5). Vagyis: „ha megmaradtok az én beszédemben, valóban a tanítványaim vagytok”. Minket is így választott ki: hallgassunk rá, legyünk valóban az Ő tanítványai.

„Soha nem szolgáltunk senkinek” – pedig többféle szolgaságban is benne voltak. Akkor éppen a rómaiaknak „szolgáltak”, és úgy tesznek, mintha ezt nem látnák. De Jézus nem erről beszél, mert nem ez a legkomolyabb fogság: ez ideig való, de ha valaki a bűn szolgája, az örökké tart – ha a Fiú meg nem szabadít. De meg akar szabadítani, ezért mondja, hogy „a szolga nem marad a házban örökre”. De ha a Fiú megszabadít, akkor valósággal szabad vagy: akkor tudsz hinni, Neki engedelmeskedni, szeretni, kicsi lenni, „mindenkivel szemben szabad és mindenki szolgája” lenni (1Kor 9,19).

„A bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad” – emlékszünk rá a saját életünkben is. De ma is vigyázzunk, „ne engedjük magunkat újra a szolgaság igájába fogni” (Gal 5,1): a szeretetben

végzett szolgálatból ne legyen se kényszer (mert akkor nem fogok elmenni a második mérföldre), se büszkeség (mert akkor nem fogok emlékezni arra, hogy szolga voltam, de az Úr kihozott onnan – 5Móz 5,15), se félelem az emberektől.

Krisztust követni csak szabadon lehet, „félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt”. Félretéve a saját céljaimat, amiket nem Tőle kaptam, mert azok is akadályok. Elfogadva azt a célt és azokat a feladatokat, amiket Ő ad. Felvéve a keresztet, mert ez is arra való, hogy hasonló legyek Őhöz.

Jn 13,15

„Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.”